

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **T. Ł.** prawomocnie uznanego winnym popełnienia czynu z art.216 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 1 marca 2023 r., zażalenia T. Ł. na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego Wydziału XVII Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 grudnia 2022 r., w sprawie XVII Ka 683/22,

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 8 grudnia 2022 r. Zastępca Przewodniczącego Wydziału XVII Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Poznaniu odmówił przyjęcia wniosku T. Ł. z dnia 24 października 2022 r. (data wpływu wniosku do Sądu) o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20 października 2022 r., wydanego w sprawie o sygn. akt XVII Ka 683/22- z uwagi na nieuzupełnienie w terminie przez skazanego braku tego wniosku – pomimo wezwania do dokonania tej czynności pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku – poprzez wskazanie jego zakresu.

Zarządzenie zostało zaskarżone zażaleniem przez skazanego T. Ł., który podniósł w nim, że nie jest prawnikiem, ale inżynierem. Według niego złożone przez niego pismo o „pisemne uzasadnienie wyroku” jest jednoznaczne z żądaniem uzasadnienia całego wyroku, „gdyż wyrok nie został podzielony i ogłoszony w częściach”. Gdyby chciał uzasadnienia części wyroku „to by to napisał”, a jak

napisał, że „pisemne uzasadnienie wyroku”, to w jego ocenie dotyczy to wyroku całego wyroku”. Dodał., że – w jego przekonaniu – ten wniosek jest czytelny i zrozumiały, a zarządzenie jest wybiegiem i próbą zamknięcia sprawy, by nie wydawać „pisemnego uzasadnienia skandalicznego wyroku”. „Brak pisemnego uzasadnienia jest niczym innym jak pobawieniem skarżącego prawa, prawa do zapoznania się z pisemnym uzasadnieniem wyroku”, którym on czuje się pokrzywdzonym, bowiem „został prawie pobity przez napastnika”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne, bowiem zaskarżone nim zarządzenie wydano zgodnie z obowiązującymi przepisami karnej ustawy procesowej.

Stosownie do treści przepisu art. 422 § 2 k.p.k. , w brzmieniu ustalonym przez ustawę z dnia 27 września 2013 r. (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247 ze zm., obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 r., który – zważywszy na treść art. 458 k.p.k. i art. 518 k.p.k. - ma odpowiednie zastosowanie w postępowaniu odwoławczym i kasacyjnym), we wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien również wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy. To wskazanie we wniosku owych elementów musi być wyraźne, ponieważ ustawodawca w tymże przepisie zaznaczył, iż nawet w razie chęci uzyskania uzasadnienia całości wyroku (a więc w sytuacji, którą w zażaleniu obecnie deklaruje T. Ł.) we wniosku musi się znaleźć stosowne oświadczenie. Oznacza to, że nie ma podstaw, by domniemywać zakres żądanego uzasadnienia w razie niezamieszczenia na ten temat oświadczenia we wniosku, w szczególności nie można przyjmować (o co także w zażaleniu zabiega jego autor), iż w razie niezamieszczenia na ten temat żadnego oświadczenia wnioskodawcy chodzi o sporządzenie uzasadnienia do całości wyroku. W konsekwencji, skoro takie wskazanie jest wyraźnie przez przepis § 2 art. 422 k.p.k. wymagane, jego niezamieszczenie stanowi brak formalny wniosku o uzasadnienie (por. P. Rogoziński [w:] S. Steinborn (red.). Kodeks postępowania karnego. Komentarz do wybranych przepisów. Opublikowano LEX/el.2016, teza 8).

W rozpoznawanej sprawie wyrokiem z dnia 20 października 2022 r., sygn. akt XVII Ka 683/22 Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie z wzajemnego oskarżenia prywatnego: T. Ł. przeciwko P. P. o czyn z art. 216 § 1 k.k. i z art. 217 § 1 k.k. oraz P. P. przeciwko T. Ł. o czyn z art. 216 § 1 k.k. po rozpoznaniu wniesionych przez T. Ł. i P. P. apelacji od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 7 kwietnia 2022 r., sygn. akt VIII K 249/212, mocą którego obaj zostali oni uznani winni zarzucanych im występków i w oparciu o przepisy: art. 216 § 3 k.k. i art. 217 § 2 k.k. (wobec P. P.) i art. 216 § 3 k.k. (wobec T. Ł.) i odstąpiono od wymierzenia im kar za te przypisane im czyny – utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. T. Ł. złożył w Sądzie Okręgowym w Poznaniu w dniu 24 października 2022 r. pismo procesowe z dnia 21 października 2022 r., w którym stwierdził jedynie, iż „niniejszym pismem składa wniosek o pisemne uzasadnienie wyroku” (k.157). Wobec tylko takiej treści tego wniosku zarządzeniem upoważnionego Sędziego Sądu Okręgowego w Poznaniu , wydanym w oparciu o treść przepisów art. 120 § 1 k.p.k. w zw. z art. 422 § 2 k.p.k. T. Ł. został wezwany do uzupełnienia braków formalnych wspomnianego pisma w terminie 7 dni od daty doręczenia zarządzenia, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku, poprzez wskazanie czy wniosek ten dotyczy całości wyroku, czy tylko niektórych rozstrzygnięć w nim zawartych, albo jedynie rozstrzygnięcia o karze. Poza sporem jest to, że doręczono T. Ł. to wezwanie w dniu 31 października 2022 r., jak i to, iż wskazanych mu braków formalnych wniosku nie usunął. W ostatnim dniu 7-dniowego terminu do wykonania tej czynności złożył jedynie „oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku i dochodach”.

W takiej właśnie sytuacji wydano zaskarżone zarządzenie o odmowie przyjęcia przedmiotowego wniosku.

Nadto należy odnotować, że przywołany wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu nie ma charakteru jednolitego. Każda z osób, których dotyczy, a więc, tak T. Ł., jak i P. P. wystąpiła bowiem w tym procesie zarówno w roli wzajemnego oskarżyciela prywatnego, jak i oskarżonego. Wyrok ten jest złożony przedmiotowo. T. Ł. oskarżył przeciwnika o dwa czyny stanowiące występkę z art. 216 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k., zaś tenże P. P. oskarżył go o jeden występek z art. 216 § 1 k.k., a złożone od wyroku Sądu I instancji przez nich obydwu apelacje dotyczyły zapadłych

odnośnie każdego z tych czynów i każdego z nich rozstrzygnięć. Te zaszłości tylko potwierdzają słuszność zaskarżonego zarządzenia.

Mając je na uwadze oraz przywołaną powyżej (wyłącznie) treść wniosku T. Ł. z dnia 21 października 2022 r., nie ulega więc wątpliwości – w świetle rygorów przewidzianych treścią przywołanego przepisu art. 422 § 2 k.p.k. – bezzasadność rozpoznawanego zażalenia. Tym bardziej, że T. Ł. nie wskazał w nim żadnych argumentów, które to przekonanie czyniłyby wadliwym. Wbrew jego twierdzeniom treść jego wniosku – zwłaszcza w okolicznościach wskazanych powyżej obrazujących charakter procesu, jego przedmiot i osoby w nim występujące – w sposób oczywisty nie respektuje wymogów z art. 422 § 2 k.p.k., którym każdy wniosek o uzasadnienie winien czynić zadość. Poza sporem jest też i to, iż treść doręzonego mu zarządzenia o wezwaniu go do uzupełnienia braków wniosku była jasna i zrozumiała (tym bardziej, gdy się zważy na wykształcenie autora zażalenia, które on sam w nim przywołuje). Pomimo to po otrzymanego wezwania i świadomości określonego w nim rygoru – nie uczynił nic ażeby jednoznacznie określić swoją wolę w zakresie żądanym przez Sąd i wymaganym przez przywołane już wyżej przepisy.

W tych warunkach brak jest podstaw, ażeby uznać to zaskarżone zarządzenie za zasadne.

Z tych to względów postanowiono jak wyżej